

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 13.Gf.40.155/2023/14.

A felperes:

felperes

cím1

A felperes képviselője:

Dr. Kohlmann Katalin kamarai jogtanácsos

cím1

Az alperes:

alperes

cím3

Az alperes képviselője:

Dr. Rác Zoltán Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Rác Zoltán ügyvéd)

cím2

A per tárgya:

szerződésszegéssel okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

17.G.40.513/2020/48. (2023. március 21.)

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes (50. sorszám alatt)

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.000.000 (egymillió) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes megváltoztatott keresetében kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze az alperest 200.000.000 forint és járulékai megfizetésére az alperessel a GOP 4.1. Intézkedés keretében finanszírozott hitel program tárgyában 2013. július 10-én megkötött és 2013. október 15-én módosított közvetítői szerződés (a továbbiakban: közvetítői szerződés) alapján a szám1, szám2, szám3 és szám4 azonosító számú ügyletekkel összefüggésben, mert állítása szerint a kedvezményezett jogosulatlanul használta fel a támogatás összegét.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Kifejtette, hogy a felperest nem illeti meg a jogosultság a támogatás visszakövetelésére, mert a felperes jogelődje a közvetítői szerződés megkötésénél nem volt szerződő fél, kizárólag az irányító hatóság ügyleti képviselőjében járt el. Emellett állította, hogy a kedvezményezett nem jogosulatlanul használta fel a támogatást, így az alperes nem szegte meg a közvetítői szerződést.

[2] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.420.100 forint perköltséget.

Indokai szerint a közvetítői szerződés a felperes jogelődje mint forráskezelő szervezet által képviselt irányító hatóság (a továbbiakban: irányító hatóság) mint irányító hatóság és az alperes között jött létre. A felperes jogelődje 2015. június 30-ai hatállyal beolvadt a felperesbe, és a felperes a korábbi képviselő jogutódjává vált, ami az irányító hatóság személyét nem érintette. Az irányító hatóság megszűnt, és 2014. január 1-től minisztérium¹, majd a minisztérium² lett az irányító hatóság, így a közvetítői szerződés egyrészt a minisztérium², másrészt az alperes között maradt hatályban.

Az elsőfokú bíróság idézte a Magyar Fejlesztési Bank Részvénytársaságról szóló 2001. évi XX. törvény (a továbbiakban: MFB törvény) 3. § (3) bekezdés c) és f) pontjait, és megállapította, hogy a felperes európai uniós forrásokból finanszírozott operatív programokhoz kapcsolódó feladatokat – beleértve pénzügyi lebonyolítást és a követelésérvényesítést is – csak jogszabály felhatalmazása vagy szerződéses viszony alapján láthat el. Az MFB törvény 3. § (3) bekezdés a feladatellátás általános kereteiről rendelkezik azzal, hogy a feladatok ellátásához további jogszabályi vagy szerződéses felhatalmazás szükséges.

A felperes a 4/2011. (I. 28.) Korm. rendelet (továbbiakban: Korm. rendelet) 115. § (1) bekezdésben forráskezelő szervezatként lett kijelölve, egyebek között a GOP 4. pénzügyi eszközök prioritásának, KMOP KKV-k pénzügyi eszközökhöz való hozzáféréseinek fejlesztése intézkedésének végrehajtása érdekében, míg a 18. § (1) bekezdés alapján a feladata a kis- és középvállalkozások finanszírozását célzó pénzügyi programok kidolgozása és lebonyolítása. A pénzügyi lebonyolítás az MFB törvény 3. § (3) bekezdés c) pontban meghatározott feladatnak felel meg, amely nem azonos a követelések érvényesítésével. Ez utóbbit az MFB törvény 3. § (3) bekezdés f) pont tartalmazza. Az MFB törvény 3. § (3) bekezdés c) és f) pont külön nevesíti az egymástól elkülönülő, lebonyolításként illetőleg követelésérvényesítésként megjelölt egyes feladatokat, így a lebonyolítás feladatkörébe a követelésérvényesítés nem tartozhat bele. Emellett a Korm. rendelet 18. § (1) bekezdés példálózó felsorolása nem tartalmaz követelésérvényesítést. Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy az igényérvényesítésre történő felhatalmazásnak kifejezettnek és egyértelműnek kell lennie, és ennek a feltételnek a Korm. rendelet 18. § (1) bekezdés nem felel meg, ezért a rendelkezéseiből nem következik a felperes közvetlen igényérvényesítési jogosultsága.

A felperes és az irányító hatóság közötti finanszírozási szerződés (a továbbiakban: finanszírozási szerződés) megkötésének lehetőségét a Korm. rendelet 18. § (2) bekezdés tartalmazza, és a felperes állítása szerint az utoljára 2017. március 21-én módosított finanszírozási szerződésben az irányító hatóság a 2.b) pont értelmében bízta meg a Programok kidolgozásával és lebonyolításával a felperest, amelybe beletartozik a követelés érvényesítése is. Az elsőfokú bíróság ismételtén utalt arra, hogy a felperes egyes feladatait az MFB törvény 3. § (3) bekezdés c) és f) pontja egymástól eltérő tevékenységnek tekinti, és a lebonyolítás nem azonos a követelések érvényesítésével, ezáltal a finanszírozási szerződés 2.b) pontban feltüntetett lebonyolításra felhatalmazó kikötés nem értelmezhető a követelés érvényesítésére lehetőséget biztosító rendelkezésnek. Nem értett egyet a felperesnek azzal a hivatkozással sem, hogy a követelésérvényesítést, mint a programok lebonyolítása körébe tartozó feladatot, a finanszírozási szerződés 3.3.e) és 9.c) pontja alátámasztja, mert a 3.3.e) pont csupán azt

rögzíti, hogy a felperes a közvetítőkkal szembeni problémás követelések behajtásának eljárásrendjét szabályzatban határozza meg, és a követelés behajtását célzó pre-work out és work out feladatokat ennek a szabályzatnak a rendelkezései szerint folytatják le, mivel a követelésbehajtás eljárásrendjének szabályzatban való meghatározása nem feleltethető meg a követelés érvényesítésének jogosultságával. Nem ad alapot a követelés érvényesítésére a szerződés 9.c) pontja sem, mert a felperesnek a visszatérítés érdekében előírt intézkedési kötelezettsége nem önálló feladatkör. A feladatkörök listáját az MFB törvény 3. § (3) bekezdése tartalmazza, és az f) pontban konkrétan nevesíti a követelések érvényesítését, ami a finanszírozási szerződésben nem szerepel. Az MFB törvény 3. § (3) bekezdése alapján szükséges, hogy a felhatalmazást adó szerződés az f) pontnak megfelelően kifejezetten tartalmazza a követelés érvényesítését, azonban ez a finanszírozási szerződés rendelkezéseiből nem állapítható meg.

A közvetítői szerződés az irányító hatóság és az alperes között jött létre, amelynek tartalma szerint a felperes az irányító hatóság képviselőjeként járt el, így a szerződésből eredő jogok a képviselt személyt illetik. A közvetlen igényérvényesítésre a szerződés 4.6. a), 7.1. c), 8.8. o), 9.a)-b), 12.4., 13. c) és h) pontjai sem adnak alapot. A Korm. rendelet 18. § (2) bekezdésből az a következtetés vonható le, hogy nem a közvetítői, hanem a finanszírozási szerződésben kell a feladatokat meghatározni, emellett a közvetítői szerződésnek a felperes által megjelölt rendelkezései sem tartalmazzák az MFB törvény 3. § (3) bekezdés f) pontja szerinti követelés érvényesítést mint feladatot. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes saját személyében nem jogosult a követelés érvényesítésére, ezért a keresetet elutasította.

[3] A felperes az ítélet elleni fellebbezésében elsődlegesen annak megváltoztatásával keresetének teljesítését, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Kiemelte, hogy a Korm. rendelet 115. § kizárólagos jogkörrel kijelölte a felperes jogelődjét a GOP (GOP) végrehajtására, míg a finanszírozási szerződés jogalapját a Korm. rendelet 18. § (2) bekezdés teremtette meg, amelyben az irányító hatóság az őt illető jogköröket és feladatköröket a forráskezelőként kijelölt szervezetre ruházta át, és a forráskezelő ebben a jogkörében kötötte meg a közvetítői szerződést. Idézte az MFB törvény 3. § (3) bekezdést azzal, hogy a 475/2013. (XII. 17.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet2) 2/A. § kifejezetten nevesíti a követelések érvényesítését tartalmazó felhatalmazást, ezért a közvetítői szerződés C) pont alapján az irányító hatóság a forrást biztosította, míg a forráskezelő feladatokat a Korm. rendelet jelölte ki a felperes jogelődje javára, aki önálló jogokkal és kötelezettségekkel is rendelkezett. Álláspontja szerint a Korm. rendelet2 2021. augusztus 14-től hatályos 2/A. §-t a folyamatban lévő valamennyi eljárásban alkalmazni kell. Az irányító hatóság biztosította a forrást, azonban a programmal kapcsolatos teljeskörű feladatokat a forráskezelőre telepítette, aki nem csupán képviselőként járt el. Emellett a közvetítői szerződés közvetlenül is önálló jogosultságokat telepített a felperesre. A képviseleti jog csupán a szerződéskötésre vonatkozott, míg a további feladatköröket a jogszabályok és a szerződések tartalmzták. Az MFB törvény 3. § (3) bekezdésben csak példálózó felsorolás található, amelyhez kapcsolódó speciális rendelkezéseket a Korm. rendelet 18. § szabályozza. A példálózó felsorolás nem lehet a jogértelmezés alapja, ugyanakkor a Korm. rendelet szabályozása kiterjed a felperes jogelődjének általános felhatalmazására, beleértve a követelésérvényesítést és a perindítást is, míg a finanszírozási szerződés 9.c) pont kifejezett

felhatalmazást tartalmaz, amely önmagában is anyagi jogosultságot teremt a követelés érvényesítésére, ellenkező esetben a kikötés okafigyottá válna. A felperes hangsúlyozottan hivatkozott az irányító hatóság állásfoglalására.

Végül a felperes a fellebbezés indokait kiegészítette azzal, hogy az MFB törvénynek az elsőfokú ítélet meghozatala után, 2023. december 12-én hatályba lépett 3. § (3a) bekezdése kifejezetten tartalmazza a felperes igényérvényesítési jogosultságát. Kihangsúlyozta, hogy a rendelkezés nem új jogalapot teremtett, hanem egyértelművé tette a felperes perindítási jogát.

Másodlagos fellebbezési kérelmét arra alapította, hogy a szolgáltatott bizonyítékok értékelésének hiánya a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) súlyos sérelméhez vezetett, ezért indokolt az ítélet hatályon kívül helyezése.

[4] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

Kiemelte, hogy a felperes az irányító hatóság képviseletében írta alá a szerződést, és a közvetítői szerződés a minisztérium² és a felperes között van hatályban [94/2018. (V. 22.) Korm. rendelet 64. § (1) bekezdés 5. pont], míg az igényérvényesítésre az irányító hatóság jogosult. A felperes nem vitásan a saját nevében és a minisztérium² érdekében jár el, akit a felperes csupán képvisel. Álláspontja szerint a követelés érvényesítése nem azonos a „kereshetőségi joggal”. A felperes tévesen hivatkozott a Korm. rendelet 18. § (1) bekezdésére is. Ha a jogalkotó perbeli legitimációt kívánt volna a felperesre telepíteni, nem a követelés érvényesítése, hanem a perindítás – vagy „perben részt vesz” – kifejezést használja. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az MFB törvény, a Korm. rendelet, a finanszírozási, illetőleg a közvetítői szerződés alapján sem illette meg a felperest a jogosultság a peres eljárás kezdeményezésére. A felperes az elsőfokú eljárásban nem jelölte meg a Korm. rendelet² szabályait, amelyre „mint új tényállításra” a másodfokú eljárásban már nem hivatkozhat. Mindezek mellett a Korm. rendelet² sem jogosítja fel a perindításra, mert a 2/A. § az alperes esetleges felszámolása esetére tartalmaz rendelkezéseket, ugyanakkor már a per megindítását követően lépett hatályba, és a folyamatban lévő eljárások közül csak a felszámolási eljárásban alkalmazható.

Álláspontja szerint az MFB törvény 2023. december 12-én hatályba lépett 3. § (3a) bekezdésnek nem lehet visszaható hatályt tulajdonítani, így a jelen eljárásra nem irányadó.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdés alapján jogerőre emelkedett rendelkezése.

[6] A fellebbezés nem alapos.

[7] Az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelő érdemi döntést hozott, amelynek indokaival a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett, ezért a felperes fellebbezésére tekintettel csak az alábbiakkal egészíti ki.

[8] A Korm. rendelet 123. § a) pont alapján a Korm. rendelet – egyebek mellett – az időközben 2014. január 1-vel hatályon kívül helyezett, de a 1303/2013. EU rendelet 152. § alapján változatlanul irányadó 1083/2006/EK rendelet (a továbbiakban: EK rendelet) végrehajtásához szükséges rendelkezéseket állapította meg, így a szabályait is az EK rendeletre figyelemmel kell értelmezni. Az Európai Unió tagállamaiban közvetlenül alkalmazandó EK rendelet 59. cikk (1) bekezdés a) pont szerint az irányító hatóság a tagállam által az operatív program irányítására kijelölt nemzeti, regionális vagy helyi hatóság, illetve közjogi vagy magánszerv. A Korm. rendelet 2. § (1) bekezdés 27. pont alapján a támogatási szerződés a kedvezményezett és a Kormány európai uniós források felhasználásával kapcsolatos irányító hatósági feladatok ellátására kijelölt tagja között létrejött polgári jogi szerződés, azonban az EK rendelet 59. cikk (2) bekezdés arról is rendelkezik, hogy a tagállam kijelölhet egy vagy több közreműködő szervezetet is arra, hogy az irányító vagy az igazoló hatóság egyes feladatait vagy valamennyi feladatát annak felelősségére elvégezze. A Korm. rendelet 2. § (1) bekezdés 24. pontja tartalmazza, hogy a szabálytalanság az EK rendelet 2. cikk 7. pontjában foglaltak, továbbá a nemzeti jogszabályok előírásainak, és a támogatási szerződésben a felek által vállalt kötelezettségeknek a megsértése, amelyek eredményeképpen Magyarország pénzügyi érdekei sérülnek, illetve sérülhetnek. Részletes szabályairól a Korm. rendelet 83-100. §-ai és az egységes működési kézikönyvről szóló 547/2013. (XII. 30.) Korm. rendelet (a továbbiakban: EMK) rendelkezik [Korm. rendelet 2. § (1) bekezdés 4. pont].

[9] A felperes jogelődjét nem közreműködőként [EK rendelet 2. Cikk 6. pont, Korm. rendelet 17. §, 115. § (3) bekezdés], hanem a 255/2006. (XII. 8.) Korm. rendelet 12/A. §, majd a Korm. rendelet 18. § szerinti forráskezelő szervezetként jelölték ki, amelynek szervezeti és speciális jogutódja is a felperes lett.

[10] A felperes a Korm. rendelet2-re – az alperes állításával ellentétben – csupán a jogi érvelésének alátámasztásaként szolgáló jogi normaként és nem újabb tényállításként hivatkozott, amelynél fel sem merülhet a Pp. 373. § (3) bekezdésben írt korlátozás. A Korm. rendelet2 2. § (2) bekezdés alapján a perbeli támogatási szerződést tekintetében a minisztérium2 az irányító hatóság jogutódjaként jogosult eljárni a jogtalanul igénybe vett vagy visszafizetésre meghatározott összegek beszedése érdekében és perbe lépni a folyamatban lévő peres eljárásokban. A felperes a fellebbezésében a Korm. rendelet 2/A. §-t pontatlanul – hiányosan – idézte, mert annak teljes megszövegezése szerint a felperes (Megbízott Szerv) jogosult a GOP és a program1 Program forrásaiból finanszírozott szerződések esetén a kiválasztott pénzügyi közvetítővel a pénzügyi eszközök kihelyezésére vonatkozó szerződések tekintetében felmerülő követelések érvényesítésére, ennek keretében teljes jogkörrel képviseli az irányító hatóságot bármely peres, nemperes és hatósági eljárásban. A Korm. rendelet2 2. § (2) bekezdés és a 2/A. § egymásra épülő tartalma kifejezetten cáfolja a felperesnek azt az állítását, hogy a felperesnek az egyes eljárások megindítására irányuló jogszabályi felhatalmazása saját személyében történő igényérvényesítésre, és nem az irányító hatóság képviseletében történő eljárásra szól, mert a 2. § (2) bekezdés egyértelműen utal az irányító hatóság perindítási pozíciójára, míg a 2/A. § félreérthetetlenül a felperes képviselői jogállását tartalmazza.

[11] Az elsőfokú bíróság a Korm. rendelet és az MFB törvény rendelkezéseinek helytálló értelmezésével állapította meg, hogy a forráskezelő jogkörét szabályozó rendelkezések egyike sem teremtett közvetlen felhatalmazást a felperes igényérvényesítésére. A Korm. rendelet 18. § (3) bekezdés szerint a forráskezelő szervezetre – eltérő jogszabályi rendelkezés hiányában – nem alkalmazandók a közreműködő szervezetre vonatkozó rendelkezések, ugyanakkor az EMK a közreműködő szervezetet jogosítja fel szabálytalansági eljárás indítására, a közreműködő szervezeteket pedig a Korm. rendelet 115. (3) bekezdés alapján a 3. számú melléklet sorolja fel. A Korm. rendelet 18. § – ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette – a felperes igényérvényesítési jogosultságáról nem rendelkezik, míg az MFB törvény 3. § (3) bekezdés önmagában nem tekinthető közvetlen jogot keletkeztető szabályozásnak, mert példalózó felsorolással a felperesnek azokat a feladatait határozza meg, amelyeket jogszabály, vagy az érintett minisztériumokkal illetőleg más jogi személyekkel kötött szerződés alapján elláthat. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy nem az MFB törvény, hanem az annak alapjául szolgáló jogszabály vagy szerződés keletkeztetheti a feladatok ellátására való közvetlen felhatalmazást.

[12] A felek 2009. december 1-én írták alá a közvetítői szerződést, amelyet utolsó alkalommal 2013. október 15-én módosítottak. A felperes jogelődje az irányító hatóság képviselőjében írta alá a közvetítői szerződést, amely teljes összhangban állt a finanszírozási szerződés 2.d) pontjával. Ez utóbbi szerint a felperes a programok végrehajtásánál – a per tárgyához nem kapcsolódó kivétellel – az irányító hatóság képviselőjében jár el, míg a finanszírozási szerződés 3.8. pontja alapján az irányító hatóság meghatalmazza és megbízza a felperest, hogy a kölcsönkihelyezéseket az irányító hatóság nevében és javára végezze, kezelje és érvényesítse, ugyanakkor a közvetítői szerződést az irányító hatóság képviselőjében eljárva kötheti meg [finanszírozási szerződés 3.7.a) pont]. A szerződések ezáltal nem tartalmaztak olyan felhatalmazást, amelynek ténybeli alapján a felperes a követelést saját nevében, de az irányító hatóság javára érvényesítheti, a közvetítői szerződésnél a felperes jogelődje nem a saját, hanem az irányító hatóság képviselőjében járt el. A felperes igényérvényesítésének lehetőségét kizárólag az teremtette volna meg, ha jogszabályi felhatalmazás hiányában a közvetítői vagy a finanszírozási szerződés részére a jogviszony sajátosságaihoz igazodó bizományosi jogállást biztosít [a felek jogviszonyára irányadó Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 507. §].

[13] A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a jogszabályok és a felek jogviszonyára irányadó szerződések maradéktalanul helyes értelmezésével állapította meg, hogy a felperest nem illeti meg a jogosultság a közvetítői szerződés alapján a jogosulatlan forrásfelhasználásból eredő igények érvényesítésére.

[14] Az elsőfokú bíróság az ítélet meghozatalának időpontjában hatályos jogszabályok alkalmazásával bírálta el a felperes keresetét, amelyből az is következik, hogy döntése az MFB törvénynek már az elsőfokú ítélet meghozatala után beiktatott 3. § (3a) bekezdését nem sérthette.

[15] A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 2. § (1) bekezdés alapján a jogszabálynak a címzettek számára egyértelműen értelmezhető szabályozási tartalommal kell rendelkeznie. A tagállami jogalkotásnak az EK rendelettel összhangban kellett megalkotni azokat a szabályokat, amelyek az uniós források

felhasználásával kapcsolatos jogviszony alanyainak jogait és kötelezettségeit átláthatóan meghatározzák.

[16] A másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az igényérvényesítési jogosultság kifejezett és egyértelmű szabályozást igényel, mert törvényi vagy szerződéses felhatalmazás hiányában a bíróságok jogértelmezése nem vezethet a szabályozott jogviszony tartalmával ellentétes eredményre, amelyre az Alaptörvény értelmezési szabálya sem biztosít lehetőséget (Alaptörvény 28. cikk). A bíróság a jogalkalmazási feladatkörében a jogszabályok tartalmát nem tágíthatja ki, és az is nyilvánvaló, hogy a jogalkotó sem végzi el a több mint egy évtizede szabályozott jogviszonyra irányadó jogi normák utólagos értelmezését, különös tekintettel arra, hogy a jogszabályok megalkotásakor biztosítani kell, hogy a jogszabály ne tartalmazzon indokolatlanul olyan rendelkezést, amely normatív tartalommal nem rendelkezik [Jat. 2. § (5) bekezdés b) pont]. Mindezek alapulvételével a másodfokú bíróság elsősorban abból indulhatott ki, hogy a jogalkotó biztosította, hogy az MFB törvény később beiktatott 3. § (3a.) bekezdése a Jat. 2. § (4) bekezdés d) pont szerint megfelel a jogalkotás szakmai követelményeinek, ezért nem jelentheti a korábban egyértelmű tartalommal megalkotott rendelkezések utólagos értelmezését, másrészt – eltérő rendelkezés hiányában – kizárólag a hatálybalépését követően keletkezett tényekre és jogviszonyokra kell alkalmazni [Jat. 15. § (1) bekezdés].

[17] Mindezekon túl az alapjogviszony elemeit a közvetítői szerződés megkötésének, majd módosításának időpontjában keletkezett jogok és kötelezettségek határozták meg. A felperes a forráskezelő jogutódjaként vált a szerződés alanyává, így a jogviszony létrehozott tartalma a szerződő felek személyét is meghatározta, és az rPtk. 507. §-nak megfelelő, de a közvetítői szerződés sajátos jogszabályi környezetében meghatározott, lényegében bizományosi jogállás utólagos létrehozása a már létrejött kötelelem alapján fennálló jogviszony alanyainak egymással szembeni jogát és kötelezettségét nem érintheti.

[18] A fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítélete a fellebbezésben előadott okokból nem jogszabálysértő, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 369. § (1) bekezdés és a (3) bekezdés c) pontban írt felülbírálati jogkörében eljárva a Pp. 383. § (2) bekezdés értelmében – a Pp. 386. § (4) bekezdés alkalmazásával visszautalva annak helyes indokaira – helybenhagyta.

[19] A felperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeit maga viseli, míg a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján köteles megtéríteni az alperes másodfokú eljárással felmerült költségeit. A másodfokú bíróság az alperes jogi képviselőjének a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdés alapján felszámított ügyvédi munkadíját a kifejtett érdemi és szükséges tevékenység figyelembevételével a (6) bekezdés alkalmazásával 1.000.000 forint + áfa összegre mérsékelte.

A felperesek teljes személyes költségmentessége folytán a fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdés alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2024. március 13.

Dr. Pusztai Anita s.k.

a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.

előadó bíró

Dr. Ócsai Beatrix Márta s.k.

bíró

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 13.Gf.40.155/2023/17.

A felperes:

felperes

cím1

A felperes képviselője:

Dr. Kohlmann Katalin kamarai jogtanácsos

cím1

Az alperes:

alperes

cím3

Az alperes képviselője:

Dr. Rác Zoltán Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Rác Zoltán ügyvéd)

cím2

A per tárgya:

szerződésszegéssel okozott kár megtérítése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

17.G.40.513/2020/48. (2023. március 21.)

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes (50. sorszám alatt)

v é g z é s t:

A Fővárosi Ítéltábla a 13.Gf.40.155/2023/14. számú ítélet rendelkező részét és indokolását az alábbiak szerint részben kijavítja:

- mellőzi a rendelkező résznek azt a megállapítását, hogy 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad, valamint az indokolás [19] pont utolsó mondatát.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság a 14. sorszámú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.000.000 forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

[2] A felperest költségkedvezmény nem illette meg, a kereseti és a fellebbezési illetéket megfizette, azonban a másodfokú bíróság nyilvánvaló elírás folytán az ítélet rendelkező részében megállapította, hogy 2.500.000 forint fellebbezési illeték az állam terhén marad, míg

az indokolás [19] pontjának utolsó mondata azt tartalmazta, hogy a felperesek teljes személyes költségmentessége folytán a fellebbezési illeték a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 102. § (6) bekezdés alapján az állam terhén maradt.

[3] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 364. § szerint irányadó 352. § (1) bekezdés alapján a 14. sorszámú ítélet rendelkező részét és indokolását részben kijavította.

Budapest, 2024. május 15.

Dr. Pusztai Anita s.k.

a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.

előadó bíró

Dr. Ócsai Beatrix Márta s.k.

bíró

A kiadmány hitelül: